

၈၅

เราไม่ได้รอด

ครูบาอาจารย์แต่ก่อน อย่างหลวงปู่ขาว พระเณรก็ไป
เต็มอยู่นั้น หลวงปู่ฝั้น เต็มอยู่นั้น หลวงปู่อ่อน เหล่านี้เต็มทั้งนั้นละ
พองคั้นล่องไปองคั้นล่อง ไปไหลเข้ามาๆ พอพูดอย่างนี้เราก็
ระลึกถึงหลวงปู่ขาว ท่านเจ้าคุณอุปัชฌาย์ ท่านฉลาด

ไปในงานอำเภอหนองบัวลำภู ท่านสั่งเลยว่า ให้เราไปงานนี้
แล้วหลวงปู่ขาวก็ไปในงานนี้ คือท่านจะให้เราสององค์พบกัน พอ
ไปท่านก็มาบอกเลยว่า วันนี้ไม่ต้องลงไปงาน ให้อยู่สบายๆ ท่านสั่ง
ไว้หมด กระท้อหลวงปู่ขาวอยู่นั้น เป็นร้านอยู่นั้น ร้านเราอยู่ที่นี้
ติดกัน

พอถึงเวลาแล้วเขาก็ลงไปงาน เราไม่ไป ท่านอนุญาตให้เป็น
พิเศษเลย มหาบัวกับท่านขาวไม่ต้องไป จะได้พูดได้คุยธรรมะกัน
เพราะท่านทราบอยู่แล้วว่า สององค์นี้เตรียมพร้อมที่จะคุยธรรมะ
กัน ไปก็เอาจริง ๆ เพราะเป็นโอกาสอันดีที่สุดว่างั้นเถอะ

พอสองทุ่มไป ในงาน เราก็เข้าไปหาท่านอาจารย์ขาวคุย
ธรรมะกับท่าน ไล่แต่ ก.ไก่ ก.กา ตลอดเลยการภาวนาของเรา

จนกระทั่งสุดขีด เราเล่าคนเดียวตั้ง ๓ ชั่วโมง ลำดับลำดับของจิต
เล่าถวายท่านหมด เอ้า ถ้าติดหรือข้องตรงไหนที่เล่าถวายครูบา
อาจารย์ให้ว่ามาเลย สุดขีดเท่านี้ความสามารถของผม ถ้าว่าติดก็ติด
อย่างตายใจเลย ไม่หาอะไรอีกแล้ว สุดขีดเพียงเท่านี้ หมดที่จะหา
พูดอย่างเต็มเหนี่ยวเลยเรา

เราเล่าตั้งแต่ ก.ไก่ ก.กา เรื่อยๆ ไปจนกระทั่งถึงที่สุด
ความสามารถของเรา มอบถวายท่าน ท่านก็เล่าให้ฟังไม่นาน ท่าน
ตอบรับเรา มีอยู่สองจุดเท่านั้น ท่านว่า ท่านมหา ก็ผ่านไปหมดแล้ว
โดยชอบธรรม ผมก็เป็นอย่างนั้นแหละ

พอดีแม่ซีมันไปนั่งอยู่ข้างนอกซิ แม่ซียุวดี จันทบุรี เราไม่รู้
นี่กว่า มีสองคนกับท่าน มีฝากันอยู่ แล้วก็ตั้งที่นั่นอยู่ข้างล่างข้าง
นอก มันก็นั่งอยู่ที่ตั้งนั้นละ เราอยู่ในฝามันอยู่นอกฝา คุยอะไรมันก็
รู้หมด พอเล่าเสร็จเรียบร้อยแล้วเบนคำพูดไปทางอื่น

มันใครนี่นะ ดิฉัน ชื่อว่ายังงิ ยุวดี มาตั้งแต่เมื่อไร มาแต่
สองทุ่ม โอ้ย หมดดับเลย

แล้วก็ไปไม้ข้างนอก

อู๊ย ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยได้ยินครูบาอาจารย์เปิดเผยธรรมะ
ต่อกัน ท่านอาจารย์มหาบัวขึ้นก่อนสองสามชั่วโมง จากนั้นท่าน
อาจารย์ขาวก็ขึ้นจนกระทั่งจบ เบนคำพูดไปทางอื่นทางไหนแล้ว
เห็นว่าเต็มอิมแล้วก็เลยกระแอม ท่านอาจารย์มหาบัวคงจะโมโห
ใหญ่ ใครๆ ยุวดี มาจากไหน มาในงานนี้แหละ มาแต่เมื่อไรมาที่นี่
มาแต่สองทุ่ม หมดดับ เรากี่ว่าจี้

มันฟังหมดเลย คือไซต่อกันเต็มที่เลย ลงใจสุดขีดร้อยเปอร์เซ็นต์ด้วยกัน ไปในงานนี้ละ ขบขันดี เขาแอบนั่งฟังอยู่ข้างนอก เราก็มั่ว เรานัดใจซัดกันสองต่อสอง ที่ไหนได้ เขาไปกินอ่อมอยู่ข้างนอก

พูดถึงเรื่องหลวงปู่ขาว ท่านเป็นอยู่ที่โรงชอด ท่านเล่าให้ฟัง ที่อำเภอแม่แตงหรืออะไรเชียงใหม่ ท่านบอกว่า ไปเป็นอยู่ที่โรงชอด เราก็บอกตรงๆ เลย เราเป็นอยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ ไม่มีอะไรค้ำกัน รื่นเริงบันเทิงกัน เพราะธรรมะทางภาคปฏิบัติผิดที่ไหนจะรู้กันทันที ๆ เลย

เราก็เล่าถวายท่านสุดขีดของเราเลย เราเป็นฝ่ายเล่าถวายท่านก่อน เสร็จอะไรก็มอบถวายท่านเลย จะขัดข้องอะไรก็ให้ครูบาอาจารย์ไม่ต้องเกรงใจ ให้บอกมาเลย เวลานี้สุดแล้ว ถ้าว่ากำลังก็สุดจนกระทั่งไม่แสวงหาอะไรอีกแล้ว ถ้าหากว่าหลงก็หลงเต็มที่ เราก็มั่วกัน ท่านก็ตอบรับด้วยความเป็นมงคล

เออ ตายใจแหละ ท่านว่า

ท่านก็เล่าของท่านย่อ ๆ นิดหน่อย เพราะอะไร ๆ ท่านมาก็เล่าไปหมดแล้ว ท่านเลยเล่าย่อ ๆ ให้ฟังนิดหน่อย ท่านไปเป็นที่โรงชอดท่านว่า โรงชอดนี้อยู่ที่อำเภอแม่แตง เวลามันจะเป็นท่านออกไปอาบน้ำไปเห็นข้าวเขาเป็นรวงแก่แล้ว ท่านก็เอาข้าวมาพิจารณา

ปัญญาขั้นนี้เป็นปัญญาหมุนตัวเองนะ คือเจออะไรมันจะเป็นสติปัญญาขึ้นมาเพื่อแก้ตัวเอง ๆ

ท่านเอาข้าวมาพิจารณา เกิดเป็นข้าวแล้วก็หมุนไปหมุนมา เป็นข้าวแล้วเอาไปหว่านเป็นกล้า ๆ ก็เป็นต้นข้าวแล้วเป็นข้าวแก่ ท่านก็หมุนไป วัฏวนของจิตก็เป็นอย่างนี้ ๆ ท่านพิจารณา เลยบรรลุธรรมในเวลานั้น ในคืนวันนั้น ท่านเล่าให้ฟังว่าโรงขอด เราก็กเล่าถวายท่านว่าที่วัดดอยธรรมเจดีย์

เวลาท่านจะจากที่นั่นไป มันแปลกนะท่านมหา ผมจึงระลึก ได้ทันทีเลย อย่างต้นโพธิ์เป็นต้นไม้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ เพราะฉะนั้นท่านถึงยกต้นโพธิ์เป็นคู่เคียงกันกับพุทธศาสนา ท่านเห็นบุญเห็นคุณของต้นไม้ นั้น เราก็กเห็นบุญเห็นคุณ ของกุฎิกระต้อบหลังเล็ก ๆ

เวลาจำเป็นที่จะจากไป ไปแล้วยังหันหน้ากลับมาดูอีก เป็นความอาลัยอาวรณ์ ท่านว่า เพราะกุฎินี้เป็นสถานให้บุญให้คุณ แก่เรา มันก็เข้ากันได้เลยกับต้นโพธิ์เป็นคู่เคียงของพระพุทธเจ้า ตรัสรู้ธรรม อย่างที่ท่านอาจารย์ชาวบอกว่า กระต้อบที่โรงขอด เป็นที่ตรัสรู้ธรรมเหมือนกัน

เราก็กวัดดอยธรรมเจดีย์ ธรรมดาแต่ก่อน พอไปถึงบ๊ีบ จะ ขึ้นกุฎิกระต้อบหลังนั้นเลย เดียวนี้ขึ้นไม่ได้แล้ว กระเทือนใจตลอด ไม่มีถอนนะ

วัดดอยธรรมเจดีย์ของเราเป็นเวลา ๕ ทุ่มเป้งพอดีเลย โห ฟาดดินถล่มไม่ใช่เล่นนะ คือระหว่างจิตกับกิเลสพราวจากกัน ระหว่างจิตกับกายกระเทือนมากนะ ตัวนี้กระเด็นเลยเทียว ฟุ้งเลย

นั่นละที่ว่าเป็นเหมือนฟาดดินถล่ม ฟาดดินเขาก็อยู่ธรรมดาเขา นั้นแหละ แต่มันเป็นระหว่างกายกับจิต ระหว่างกิเลสกับจิตขาด

สะบัดจากกัน แล้วจิตก็กับกายมันกระเทือนกัน กระเทือนไปหมดเลย โธ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย วัฏจักรวัฏจิตขาดจากกันนี้รุนแรงมาก สำหรับเรา

องค์เหล่านั้นก็เป็นเรียบ ๆ อย่างท่านสิงห์ทอง องค์นี้เรียบ ท่านมาแล้วให้ฟัง เล่าจนกระทั่งถึงที่สุดของท่าน ที่สุดของท่านกับเราไม่มีอะไรค้ำกัน

เวลาปฏิบัติมันค่อยละเอียดเข้าไป ๆ หมดไป ๆ เลยหาย เจียบเลยท่านว่า เลยไม่ทราบว่ามันเมื่อไร แต่ผลที่ปรากฏอยู่ทุกวันนี้ เรียกว่ามันหายสงสัยทุกอย่างแล้ว เราพิจารณาตามที่ท่านเล่า ให้ฟัง ไม่ผิดเลย แต่การดำเนินเป็นไประยะ ๆ ของท่าน ท่านบอกว่า เรียบ ๆ

อันนี้ ถ้าจะเทียบตามตำราก็ว่า สุขทวีปัสสโก เตวิชโช ฉพภิญโญ จตฺตปฏิสัมภิตํปิตโต กิริยาความไหวของชั้นของจิตนี้จะต่างกัน ท่านจึงบอกไว้ถึง ๔ อย่าง อย่างท่านสิงห์ทองเรียบไปเลย จนเจ้าของก็ไม่ว่ามันมันเมื่อไร เรียบไปเลย เวลามาแล้วผล เราก็ยอมรับว่าผลนั้นเหมือนกันหาที่ค้ำไม่ได้ เอาละกิริยานั้น ก็ช่างมันเถอะ

ในพระอรหันต์ ๔ ท่านก็แสดงไว้แล้ว สุขทวีปัสสโก นี้ จำพวกหนึ่ง เตวิชโช ได้วิชา ๓ พวกหนึ่ง ฉพภิญโญ ได้ อภิญญา ๖ เป็นเครื่องประดับ นี้อันหนึ่ง แล้ว จตฺตปฏิสัมภิตํปิตโต

นี่เป็นอรหันต์ ๔ จำพวก อยู่ในจำพวกไหนก็แล้วแต่ เป็นจำพวกที่สิ้นกิเลสด้วยกันนั้นแหละ เราก็ไม่ได้ค้ำท่าน

ที่นี้เวลาท่านล่วงไปอัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุ
ประกาศแล้วนั้น ถ้างอฏิกกลายเป็นพระธาตุแล้วหมดปัญหาโดย
สิ้นเชิง เปิดเผยแล้วในความเป็นอรหันต์ เปิดเผยเต็มที่

สำหรับเรา มันรู้สึกจะมีแปลก ๆ ต่าง ๆ อยู่อะไรก็ดี เวลา
เป็นนี้ก็เหมือนว่าฟ้าดินถล่มเลย เป็นอย่างนั้นนะ มันกระเทือน
หมด แต่ฟ้าดินเขาก็อยู่ธรรมดา มันเป็นระหว่างจิตกับกาย มัน
ไหว ๆ อย่างแรง ระหว่างกิเลสกับจิตขาดสะบั้นจากกัน ระหว่างกาย
กับจิตทำงานต่อกันมันกระเทือนมากสำหรับเราเอง

ตั้งแต่นั้นมาก็หมดปัญหาตั้งที่ว่า สนฺทิฎฐิโก ครั้งสุดท้ายไม่
มีอะไรอีกเลย ตั้งแต่นั้นมา เวลาเป็นขึ้นที่แรกก็หายสงสัยแล้ว
ตัดสินขาดสะบั้นไปแล้ว ต่อมานี้มันจะมีอะไรมาแทรกอีกไม่มีเลย
หมดโดยสิ้นเชิง

นี่ละการปฏิบัติธรรม ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติอยู่มรรคผลนิพพานจะ
อยู่ที่ไหน ถ้าไม่อยู่กับโอวาทคำสอนของพระพุทธเจ้า อยู่กับพุทธ
ศาสนา พุทธศาสนาคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน

สด ๆ ร้อน ๆ ไม่มีกาลสถานที่เวลาเข้ามาทำลายได้เลย

ขอให้ปฏิบัติเถอะ ที่มันไม่ปฏิบัติมันเที่ยวหาให้คะแนน ตัด
คะแนนของผู้ปฏิบัติด้วยความหน้าด้านหน้ามิดของมันซิ มันนำ
ทุเรศนะเดี๋ยวนี้ อย่างที่เขาเล่าให้ฟัง มันระบุชื่อออกมาด้วย มัน
บอกว่ามันจะมาฟ้องเราว่า อวดอุตริมนุสสรธรรม อวดตนว่าได้เป็น
พระอรหันต์

เราก็ไม่ได้อวดใคร เราก็พุทธธรรมดากับลูกศิษย์ลูกหา ผู้มี
เจตนาหวังอรรคหวังธรรม ดังพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายสอน

โลก ท่านก็สอนอย่างนั้น อันนี้ก็สอนแบบเดียวกัน ใครอาจจะมา ฟ้องเราว่าเป็นสังฆา ปาราชิก ทางนี้ก็รับกันเลยว่า ให้ยกมาทั้งโคตร ถ้ามีโคตร ให้ยกโคตรมาเลย มาฟ้องหลวงตาบ๊วว่าเป็นปาราชิก เพราะอวดอุตริมนุสสรธรรม เราก็มีโคตรเหมือนกัน เราก็บอกมัน ตลกไปด้วย ก็มันไม่มีอะไรกับโลก ถึงจะว่าอะไรก็ว่าเฉยๆ เมื่อมัน ลื่นสมมุติแล้ว จะเอาอะไรมา มี คำว่าฟ้องสังฆา ปาราชิก มันก็ไม่มี เพราะอันนี้เป็นสมมุติ อันนั้นมันผ่านไปหมดแล้ว แต่นำมา เป็น สมมุติรับกัน ว่าให้ยกโคตรมาฟ้องเรา ยกมาเฉยๆ ไม่มีอะไร ก็ เป็นอย่างนั้น

ลงมันได้ถนัดกับจิตใจเรียกว่า สนุทธิฎฐิโก ชั้นสุดท้าย คือรู้ ผลงานของตัวเองโดยสมบูรณ์แบบแล้วก็หมด พระพุทธเจ้าอรหันต์ ท่านไม่ถามใคร พอตริสรูขึ้นมาก็เป็นศาสดาชั้นทันที สวางตรัสรู้ ขึ้นมาก็เป็นสาวกของพระพุทธเจ้าทันที ๆ เหมือนกัน

ธรรมะคงเส้นคงวาหนาแน่น ไม่มีอะไรเคลื่อนไหวคลาดเลย ก็เลสก็เป็นกิเลสประเภทเก่า ธรรมะก็เป็นธรรมะประเภทเก่า ที่เคย แก้กิเลสให้ขาดสะบั้นมาตั้งแต่ครั้งพุทธกาลจนกระทั่งบัดนี้ ไม่มีคำว่าครีว่าล้ำสมัย นอกจากกิเลสมันหน้าด้านของมัน เพราะกิเลสเป็น ตัวหน้าด้านมาแต่ไหนแต่ไร มันบอกว่าเวลานี้ศาสนาหมดเขตหมด สมัย ไม่มีบุญมีบาป ไปทำบุญทำบาปไม่ได้บุญได้บาปอะไร บาป นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี อะไรไม่มี นี่พวกตาบอดที่มืดหนวกที่สุดหมด ราคัราคา ยังเหลือแต่ลมหายใจฟอดๆ ตายแล้วจมเลย

สดๆ ร้อนๆ พุทธศาสนาคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน อยู่กับคำสอนพระพุทธเจ้า ให้ปฏิบัติตามนั้น สวางุขาโต ภควตา

ธมฺโม สวดอยู่ทุกวัน ตรัสออกมาย่อ ๆ ก็ว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่มีที่จะขัดจะแย้ง หรือไม่มีที่จะเพิ่มเติม หรือส่งเสริมตรงไหนอีก เรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว

ขอให้ปฏิบัติตามนี้เถิด มรรคผลนิพพานจะเป็นของผู้ปฏิบัติเสียเอง ไม่มีใครจะแบ่งปันส่วนหรือตัดหรือคัดค้านต้านทานได้เลย ให้ปฏิบัติตามนั้น มีตลอดไปถ้ามีผู้ปฏิบัติตาม ถ้าไม่มี จะกอดชายจีวรของพระพุทธเจ้าอยู่ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร

นี่เราก็จวนเข้ามาแล้ว ไปไหนมาไหนก็ลำบากลำบากแล้วเดี๋ยวนี้ ห่วงโลกก็ห่วงด้วยความเมตตา ไม่ได้อยู่ละวันหนึ่งไปๆ เพราะความเมตตา สำหรับเรา เราหมดห่วงแล้ว เราไม่มีอะไร

อย่างพาโลกดำเนินอยู่นี้ เราก็มองหาอะไรทั้งนั้น เราไม่เอาจริง ๆ ด้วย มีเท่าไร ๆ เราโละหมดเพื่อโลกสงสาร อย่างทำบุญให้ทานเพื่อโลกทั้งนั้น เราไม่เอา เราพอ ไม่มีอะไรพออย่างเลิศเลอ ยิ่งกว่าหัวใจกับธรรมเข้าเป็นอันเดียวกันแล้วพอ พออย่างเลิศเลอ สิ่งเหล่านั้นมันเลิศเลอที่ไหน ถึงจะเอาเข้ามาเสริม มันก็ไม่เลิศเลอแล้วจะเข้ากันได้ยังไง เพราะฉะนั้นนิทานสรรเสริญซึ่งเป็นของไม่เลิศเลอ จะเข้ากับจิตดวงที่บริสุทธิ์เลิศเลอแล้วได้ยังไง เข้าไม่ได้ นั่น มันรู้อยู่ในหัวใจ

ศาสนาจะไม่มีเหลือ เพราะไม่มีผู้ปฏิบัติ เหยียบไปย่ำมาอยู่ชั้นละ ธรรมดาถูกกิเลสตัณหาเหยียบแหลก มรรคผลนิพพานไม่มี ๆ ที่มีก็มีแต่ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมความดีความดีดีทะเยอทะยานนั้นละ ที่เหยียบธรรมอยู่ทุกวันนี้ หากความสุขไม่ได้นะ พวกนี้ พวกหาความสุขไม่ได้ ท่านที่ถูกกิเลสเหยียบ ท่านไม่มีอะไร

ก็มีแต่พวกกิเลสมาเหยียบแล้วก็เหยียบหัวมันเอง ไม่ใช่เหยียบ
พระพุทธเจ้า

เหยียบหัวมันเอง จะไปเหยียบท่านได้อย่างไร ท่านพ้นแล้วนี่

พากันตั้งใจปฏิบัตินะนักปฏิบัติเรา ออย่ามาเร่งๆ ร้อนๆ หัวใจ
ฝึกให้ดีดีได้ ทำให้เลวเลวได้ ใจเป็นของฝึกได้มาจากพระพุทธเจ้า
ทุกพระองค์ เป็นศาสดาได้เพราะการฝึกฝนอบรม สวากได้เป็น
เพราะการอบรมศึกษา ไม่อบรมตายทิ้งเปล่าๆ มีแต่ลมหายใจ
ผุดๆ แดกลงไปนี่ก็เป็นดิน น้ำ ลม ไฟ ใจก็ไปเสวยกรรมตัวเอง
ซึ่งส่วนมากมักจะทำแต่ความชั่วจมลงๆ เท่านั้น หาความดีไม่มีติด
ตัวนะ

เอาละวันนี้พูดเท่านี้ละพอ

